Lietas Nr. 110004614
Lietas arhīva Nr. 1-0046-14

S P R I E D U M S

Latvijas Republikas vārdā

2014.gada 21.maijā

Bauskas rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnesis A.Sniedzītis izskatīja rakstveida procesā Bauskā, Zaļā ielā 12, administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc **/pers. A/** sūdzības par Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes 2014.gada 22.janvāra lēmumu Nr.11/14 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr. PA891093".

Aprakstošā daļa

Bauskas rajona tiesā 2014.gada 17.februārī no Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes, turpmāk – VP Zemgales RP Jelgavas iecirkņa tika saņemta /pers. A/, personas kods /personas kods/, turpmāk arī – sūdzības iesniedzēja, sūdzība par V VP Zemgales RP priekšnieka vietnieka 2014.gada22.janvāra lēmumu, kas pieņemts administratīvā pārkāpuma lietā par apstrīdēto lēmumu PA891093, atcelšanu un administratīvā pārkāpuma lietas materiāli.

Novērtējot pieteikumu un tam pievienotos materiālus, secināms, ka pieteikums pēc būtības ir pie administratīvās atbildības sauktās personas sūdzība par augstākās iestādes pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, kas iesniegta saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa, turpmāk – LAPK, 288.panta pirmo daļu.

Ar Bauskas rajona tiesas tiesneša 2014.gada 24.februāra lēmumu sūdzība pieņemta un ierosināta tiesvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

No lietas materiāliem konstatējams, ka 2013.gada 27.novembrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Bauskas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektore Inga Streļčūne sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – paziņojumu Nr. PA891093, turpmāk arī – protokols – paziņojums, kurā konstatēja, ka 2013.gada 27.novembrī plkst. 16:27 Bauskā, Dārza ielā 20, SIA „Maxima Latvija" sūdzības iesniedzēja pārdeva nepilngadīgai personai /pers. B/, dzimusi 1997.gadā alkoholiskos dzērienus – vienu alus kokteili DLight ar citrona garšu 0,33l tilpuma pudelē un vienu alus kokteili DLight ar taurīnu un kofeīnu 0,33l tilpuma pudelē, līdz ar to sūdzības iesniedzēja pārkāpusi „Alkoholisko dzērienu aprites likuma" 6.panta otro daļu un „Bērnu tiesību aizsardzības likuma" 48.panta trešo daļu. Tādējādi, sūdzības iesniedzēja izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK 155.panta trešajā daļā.

Ar 2013.gada 17.decembra VP Zemgales reģiona pārvaldes Bauskas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieka R.Dreijera lēmumu sūdzības iesniedzējai piemērots naudas sods 284,57 *euro* apmērā.

Nepiekrītot 2013.gada 17.decembra VP Zemgales reģiona pārvaldes Bauskas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieka R.Dreijera lēmumam, sūdzības iesniedzēja to apstrīdēja, 2013.gada 27.decembrī iesniedzot sūdzību Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Bauskas iecirknim.

Sūdzībā norādīts, ka pārkāpuma faktu nenoliedz un savu vainu notikušajā pilnībā atzīst, kā arī nožēlo, taču uzskata, ka piemērotais sods nav atbilstošs, jo Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Bauskas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieks Renārs Dreijers varēja aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk- LAPK) 21. un 22.pants ir apstrīdams, jo izdodot aktu nav pareizi piemērotas tiesību normas, kā arī izvērtēti lietderības apsvērumi. Domājā, ka pārkāpums konkrētajā gadījumā būtu vērtējams kā maznozīmīgs, jo sūdzības iesniedzēja to veikusi aiz neuzmanības, tādēļ administratīvā soda uzlikšanu par konkrēto pārkāpumu būtu nelietderīga. Par šādu pārkāpumu agrāk nav sodīta. Līdz ar to, ņemot vērā, ka pārkāpums ir maznozīmīgs un iepriekš nav administratīvi sodīta par šādu pārkāpumu, kā arī atzīst savu vainu, nožēlo izdarīto un apsolās šādus pārkāpumus vairāk nepieļaut, tad uzskata, ka konkrētajā gadījumā būtu pietiekami, ja sūdzības iesniedzējai tiktu izteikts mutvārdu aizrādījums. Šādu sodu varētu vērtēt arī kā preventīvu (audzinoša rakstura) līdzekli, kas būtu vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu. No savas puses sūdzības iesniedzēja to arī apsola darīt visu iespējamo, lai šādu pārkāpumu nekad vairs nepieļautu. Kārtības policijas nodaļas priekšnieks Renārs Dreijers nav vērtējis administratīvā akta nepieciešamību, lai sasniegtu tiesisku (leģitīmu) mērķi. LAPK kodeksa 155.panta trešā daļā, kurā noteikts sods par alkoholisko dzērienu un tabakas izstrādājumu pārdošanu nepilngadīgajiem, paredz sodu pārdevējam 200 Ls līdz 250 Ls apmērā. Tā kā pārdevēja alga mēnesī neto sastāda aptuveni 200 Ls, tad šāds sods ir nesamērīgs. Sūdzības iesniedzējai

faktiski nav samaksājams un principā nostāda personu bezizejas situācijā. Piemērojot sodu, iestāde nav izvērtējusi iespēju piemērot brīdinājumu, kas ir viens no sodu veidiem. Lūdz atcelt aktu pilnībā.

Ar VP Zemgales RP priekšnieka vietnieka A.Zeļļa 2014.gada 22.janvāra lēmumu Nr.11/14, turpmāk – Lēmums Nr. 11/14, nolemts atcelt VP Zemgales RP Bauskas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieka R.Dreijera 2013.gada 17.decembra lēmumu atstāt negrozītu, bet sūdzības iesniedzējas sūdzību noraidīt.

Lēmums pamatots ar turpmāk minēto.

Iestāde secina, ka, lai neiestātos LAPK 155.panta trešajā daļa norādītie apstākļi sūdzības iesniedzējai bija jāapzinās, ka pirms alkoholiskā dzēriena pārdošanas ir nepieciešams pārliecināties par pircēja patieso vecumu.

Vispārīgie noteikumi soda uzlikšanai par administratīvo pārkāpumu ir noteikti LAPK 32.pantā. Pieņemot lēmumu, Pārvaldes Bauskas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieks R.Dreijers nav konstatējis apstākļus, kas mīkstina vai pastiprina atbildību par administratīvo pārkāpumu. Iestāde, atkārtoti izskatot administratīvā pārkāpuma lietu pēc būtības, konstatē apstākļus, kas mīkstina atbildību par administratīvo pārkāpumu: LAPK 33.panta 1.daļas 1.punkts: Atbildību par administratīvo pārkāpumu mīkstina šādi apstākļi: 1) ja vainīgais vaļsirdīgi nožēlojis izdarīto.

Par alkoholisko dzērienu un tabakas izstrādājumu pārdošanu nepilngadīgajiem, saskaņā ar LAPK 155. panta 3.daļu, paredzēts uzlikt naudas sodu no 200 līdz 250 latiem. Tā kā sūdzības iesniedzējai par pārkāpumu ir noteikts minimālais LAPK 155.panta 3.daļā paredzētais sods, Iestādes ieskatā nav nozīmes, piemērojot minimālo sodu, atsevišķi vērtēt LAPK 32.pantā noteiktus kritērijus - izdarīta pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Lai piemērotu minimālo sodu, pietiekami ir kvalificēt izdarīto pārkāpumu saskaņā ar LAPK 155.panta 3.daļu, jo soda nepieciešamību un samērīgumu jau ir izvērtējis likumdevējs, nosakot soda apmērus par šāda veida pārkāpumu. Līdz ar to grozīt piemēroto sodu nav tiesiska pamata. Soda veidu un apmēru konkrētajā gadījumā nevar ietekmēt ne izdarītā pārkāpuma raksturs, ne pārkāpēja personība, ne vainas pakāpe, ne atbildību mīkstinošie vai pastiprinošie apstākļi, ne arī citi apstākļi.

Vienlaicīgi jānorāda, ka vienīgais izņēmums no soda piemērošanas kārtības ir paredzēts LAPK 21.pantā.

Atbilstoši LAPK 2.panta 1.daļā noteiktajam, ja ziņas par administratīvo pārkāpumu ir pietiekamas, lai konstatētu, ka izdarītais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, ir tiesīga neuzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību vai izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Likumdevējs, nosakot bargu sodu par LAPK 155.panta trešajā daļā paredzētu administratīvo pārkāpumu izdarīšanu, ir vēlējies aizsargāt svarīgas sabiedrības intereses, proti, nepilngadīgo personu veselību. Alkoholisko dzērienu pārdošanu nepilngadīgajiem nevar novērtēt ka maznozīmīgu pārkāpumu, jo tā sekas negatīvi ietekmē nepilngadīgu personu veselību.

Iestādes ieskatā, nav iespējams Iesniedzējai piemērot LAPK 21.pantu, jo pārkāpums, kas ir vērsts pret nepilngadīgu personu veselību, nav atzīstams par maznozīmīgu. Lai būtu pamats piemērot LAPK 21.pantu, jāsecina, ka izdarītais administratīvais pārkāpums ir tik maznozīmīgs, ka konkrētajā gadījumā administratīvā soda piemērošana nav lietderīga. Lai izšķirtos par pārkāpuma atzīšanu par maznozīmīgu, proti, atzītu, ka konkrētajā gadījumā administratīvā soda piemērošana nav lietderīga, ir jābūt tādiem pārkāpumu raksturojošiem apstākļiem, kas konkrēto situāciju būtiski atšķir no LAPK 155.panta 3.daļā paredzētā pārkāpuma sastāva. Konkrētajā gadījumā Iestāde šādus apstākļus nekonstatē. Administratīvā pārkāpuma maznozīmīgums ir atzīstams tad, ja pārkāpuma pieļaušanā vairāk konstatējams gadījuma raksturs vai pārkāpums vairāk atzīstams par formālu, kura sekas nav tik būtiskas.

Konkrētajā gadījumā alkohola pārdošanu nepilngadīgai personai nav pamata uzskatīt par formālu pārkāpumu, jo nepilngadīgā persona, lietojot alkoholu, apdraud savu veselību.

LAPK 155.panta 3.daļa paredz sodu tikai naudas soda veidā un tā kā Iesniedzējai ir piemērots minimālais naudas sods, Iestādes ieskatā, pieņemot lēmumu par naudas soda piemērošanu, lietderības apsvērumi ir izdarīti.

Nepiekrītot minētajam Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Zeļļa lēmumam sūdzības iesniedzēja iesniedza sūdzību Bauskas rajona tiesā, kurā norādīja, ka Lēmums pēc sava satura ir pretrunā ar tiesību normām, jo, izdodot Lēmumu, VP ZRP kā augstākās iestāde, atstājot spēkā Aktu nav pareizi piemērojusi tiesību normas un kļūdījusies lietderības apsvērumos. Izdodot Lēmumu iestāde nav vērtējusi LAPK 21.panta pirmo daļu, jo pārkāpums konkrētajā gadījumā būtu vērtējams kā maznozīmīgs, jo sūdzības iesniedzēja to veikusi aiz neuzmanības, tādēļ administratīvā soda uzlikšanu par konkrēto pārkāpumu būtu nelietderīga. Veikalā ,,Maxima" sūdzības iesniedzēja strādāja jau kādu laiku, bet par šādu pārkāpumu agrāk nav sodīta. Līdz ar to, ņemot vērā, ka pārkāpums ir maznozīmīgs un iepriekš sūdzības iesniedzēja nav administratīvi sodīta, ir uzskatāms, ka konkrētajā gadījumā būtu pietiekami, ja sūdzības iesniedzējai tiktu izteikts tikai mutvārdu aizrādījums. Šādu sodu varētu vērtēt arī kā preventīvu (audzinoša rakstura) līdzekli, kas būtu vērsts uz to, lai
persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu. Turklāt iestāde nav vērtējusi faktu, ka sūdzības iesniedzēja ir vaļsirdīgi nožēlojusi izdarīto un turpmāk apsolās šādus pārkāpumus neatkarot. Turklāt saskaņā ar LAPK 33.panta trešo daļu institūcija, kas izlemj administratīvā pārkāpuma lietu, var atzīt par mīkstinošiem arī apstākļus, kuri likumā nav minēti. VP ZRP Lēmumā nav pamatojusies uz lietderības apsvērumiem. VP ZRP nav vērtējusi administratīvā Lēmuma nepieciešamību, lai sasniegtu tiesisku (leģitīmu) mērķi. Tā kā pārdevēja alga mēnesī neto sastāda aptuveni 280 Ls, tad šāds sods ir nesamērīgs. Sūdzības iesniedzējai faktiski nav samaksājams un principā nostāda personu bezizejas situācijā. Piemērojot sodu, iestāde nav izvērtējusi iespēju piemērot brīdinājumu, kas ir viens no sodu veidiem. Ievērojot minēto un pamatojoties uz APL 66.panta pirmās daļas 2.punktu. 75.panta pirmās daļas 3.punktu. LAPK 21.panta pirmo daļu, lūdz atcelt Lēmumu pilnībā.

AtbilstošiLAPK289^6.panta ceturtās daļas nosacījumiem administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki nav pieteikuši noraidījumu nav lūguši izskatīt lietu tiesas sēdē. Saskaņā ar LAPK 289^6.panta pirmo daļu sūdzība izskatāma rakstveida procesā.

Motīvu daļa

Tiesa, izvērtējot lietas materiālus, atzīst sekojošo.

Latvijas administratīvā pārkāpuma kodekss (LAPK) 289.^{6} panta septītā daļa nosaka, ka izskatot sūdzībuadministratīvā pārkāpuma lietā, tiesai cita starpā jāizlemj: vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Atbilstoši LAPK 243.pantā noteiktajam, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK 243.^{1}pants nosaka, ka pierādīšanas līdzekļi ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātas ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi.

LAPK 1.pants nosaka, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī komersantu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

Šā uzdevuma realizēšanai administratīvo pārkāpumu kodekss nosaka, kāda darbība vai bezdarbība atzīstama par administratīvo pārkāpumu, kādu administratīvo sodu, kāda institūcija (amatpersona) un kādā kārtībā var uzlikt personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

No LAPK 9.panta pirmajā daļā ietvertās administratīvā pārkāpuma definīcijas izriet, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas darbībās. Ja kāda no administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm nav konstatēta, tad personu nevar saukt pie administratīvās atbildības.

Lietā nepastāv strīds par to, ka 2013.gada 27.novembrī plkst. 16:27 Bauskā, Dārza ielā 20, SIA „Maxima Latvija" sūdzības iesniedzēja pārdeva nepilngadīgai personai /pers. B/, dzimusi 1997.gadā alkoholiskos dzērienus – vienu alus kokteili DLight ar citrona garšu 0,33l tilpuma pudelē un vienu alus kokteili DLight ar taurīnu un kofeīnu 0,33l tilpuma pudelē.

Lietā pastāv strīds par sūdzības iesniedzējai piemēro sodu.

LAPK 155.panta trešajā daļā paredzēta atbildība par alkoholisko dzērienu un tabakas izstrādājumu pārdošanu nepilngadīgajiem - uzliek naudas sodu pārdevējam no divsimt līdz divsimt piecdesmit latiem (redakcijā līdz 2013.gada 31.decembrim).

Alkoholisko dzērienu aprites likuma6.panta otrajā daļā noteikts, ka alkoholiskos dzērienus aizliegts pārdot personām, kuras ir jaunākas par 18 gadiem, un šīs personas nedrīkst tos iegādāties. Lai pārliecinātos par personas vecumu, mazumtirgotāja pienākums ir pieprasīt, lai persona uzrāda personu apliecinošu dokumentu. Pēc mazumtirgotāja, kā arī uzraudzības un kontroles iestādes pieprasījuma pircēja pienākums ir apliecināt savu personu un vecumu, uzrādot personu apliecinošu dokumentu.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka izdodot Lēmumu iestāde nav vērtējusi LAPK 21.panta pirmo daļu, jo pārkāpums konkrētajā gadījumā būtu vērtējams kā maznozīmīgs, jo sūdzības iesniedzēja to veikusi aiz neuzmanības, tādēļ administratīvā soda uzlikšanu par konkrēto pārkāpumu būtu nelietderīga. Sūdzības iesniedzēja par šādu pārkāpumu agrāk nav sodīta. Līdz ar to, būtu pietiekami, ja sūdzības iesniedzējai tiktu izteikts tikai mutvārdu aizrādījums. Turklāt iestāde nav vērtējusi faktu, ka sūdzības iesniedzēja ir vaļsirdīgi nožēlojusi izdarīto un turpmāk apsolās šādus pārkāpumus neatkarot. Turklāt saskaņā ar LAPK 33.panta trešo daļu institūcija, kas izlemj administratīvā pārkāpuma lietu, var atzīt par mīkstinošiem arī apstākļus, kuri likumā nav minēti. Sūdzības iesniedzējas alga mēnesī neto sastāda aptuveni 280 Ls, tad šāds sods ir nesamērīgs. Sūdzības iesniedzējai faktiski nav samaksājams un principā nostāda personu bezizejas situācijā. Piemērojot sodu, iestāde nav izvērtējusi iespēju piemērot brīdinājumu, kas ir viens no sodu veidiem.

LAPK 21.pants iespēju atbrīvot no administratīvās atbildības paredz gadījumos, ja ziņas par administratīvo pārkāpumu pietiekamas, lai konstatētu, ka pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, ir tiesīga neuzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību vai izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Taču, lai pārkāpumu atzīstu par maznozīmīgu, papildus obligāto priekšnosacījumu konstatēšanai jāizvērtē LAPK 32.panta otrajā daļā minētie apstākļi: pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, viņa vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi un jāizdara lietderības apsvērumi saskaņā ar LAPK 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi, proti, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Kā norādījis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, administratīvais

pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (*skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 12. februāra spriedumu lietā Nr. SKA-15/2009*).

Tiesa piekrīt sūdzības iesniedzējas argumentam, ka pārkāpums ir izdarīts pirmo reizi un tas ir vērtējams par maznozīmīgu, taču tiesa uzskata, ka administratīvais pārkāpums atzīstams par maznozīmīgu, ja pārkāpuma pieļaušanā konstatējams gadījuma raksturs, pārkāpums izdarīts pirmo reizi un tas ir pietiekoši nebūtisks. Konkrētajā gadījumā pārkāpums nav raksturojams, kā nebūtisks, jo pārdodot nepilngadīgajām personai alkoholiskos dzērienus tiek apdraudēta nepilngadīgā veselība.

Kā arī sūdzības iesniedzēja norādīja, ka ar 2013.gada 15.aprīļa Rīkojumu „Par alkohola un tabakas tirdzniecību" iepazīstas un paraksta katru dienu.

Tiesa uzskata, ka sūdzības iesniedzējai veicot savus darba pienākumus bija jābūt rūpīgai un uzmanīgai attiecībā uz alkoholisko dzērienu tirdzniecību nepilngadīgajām personām, un pienākumu izpildes gaitā savlaicīgi jākonstatē iespējamie riska faktori, tādējādi tiesa nonāk pie secinājuma, ka izskatāmajā gadījumā uz pārkāpuma konstatēšanas brīdi sūdzības iesniedzēja nebija veikusi visus iespējamos pasākumus, lai nepieļautu alkoholisko dzērienu tirdzniecību nepilngadīgajām personām.

LAPK 155.panta trešajā daļā paredzēta atbildība par alkoholisko dzērienu un tabakas izstrādājumu pārdošanu nepilngadīgajiem - uzliek naudas sodu pārdevējam no divsimt līdz divsimt piecdesmit latiem (redakcijā līdz 2013.gada 31.decembrim).

Sūdzības iesniedzējai piemērots naudas sods Ls 200 apmērā, kas ir piemērots likuma sankcijas robežās un neparedz mutvārdu aizrādījumu.

LAPK 289.^{13} panta trešā daļa noteic, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Izvērtējusi lēmumu, tiesa atzīst, ka tajā ietvertais pamatojums – konstatētie fakti un izdarītie secinājumi par konstatēto pārkāpuma faktu un tā kvalifikāciju ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to tiesa pievienojas lestādes motivācijai.

Tiesa uzskata, ka šajā lietā ir ievēroti visi personu tiesību aizsargājošie principi, tai skaitā nevainīguma prezumpcija. Senāta praksē ir atzīts, ka tiesai ir jātulko šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā *(sk., piemēram, Senāta 2007.gada 18.septembra spriedums lietā Nr.SKA-395/2007 14punkts, Senāta 2007.gada 22.februāra spriedums lietā Nr.SKA-52/2007, Senāta 2007.gada 24.maija sprieduma lietā Nr.SKA-219/2007 17.punktu, 2008.gada 13.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-493/2008 14.punktu)*.

Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Savukārt saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo un otro daļusodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem *(pirmā daļa)*. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus *(otrā daļa)*.

Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka vietnieks A.Zellis ir izvērtējis izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus. Lēmums atbilst LAPK noteikumiem, izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt.

Rezolutīvā daļa

Vadoties pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} panta otrās daļas 1.punkta, 289.^{13} panta, 289.^{17} panta, 289.^{18} panta, tiesa

n o s p r i e d a :

atstāt negrozītu Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes 2014.gada 22.janvāra lēmumu Nr.11/14 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr. PA891093".

Noraidīt /pers.A/sūdzību par Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes 2014.gada 22.janvāra lēmumu Nr.11/14 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr. PA891093".

Spriedumu var pārsūdzēt Zemgales apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna nolēmuma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Bauskas rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2014.gada 21.maijā.

Tiesnesis A.Sniedzītis